

Det er vigtigt at komme videre med ... livet

Selvfølgelig skal hun bo hos mig

Af Lotte Heise

206s

Kr. 249,965

ISBN: 978-87-0217577-6

Gyldendal

Anmeldt af Lisbet Pals Svendsen

Lad mig starte med at slå et par ting fast: 1) Lotte Heise må være gjort af et ganske særlig stærkt stof, siden hun har kunnet magte den kæmpe udfordring det må være at lade sin gamle, syge og dermed plejekrævende mor flytte ind og 2) Lotte Heise og hendes mor har et misundelsesværdigt tæt og kærligt forhold til hinanden, som det måske nok er de færreste forundt.

Bogen ”Selvfølgelig skal hun bo hos mig!” er en stærk fortælling om to stærke kvinder, to mindst lige så seje store drenge og en sej kamp for et værdigt liv, der strækker sig over flere år.

Lotte Heises mor Inge bliver pludselig strakt til jorden af en blodprop i hjernen, som dels efterlader hende stort set uden sprog og dels betyder, at hun fra at være en aktiv, selvstændig kvinde reduceres til patient i det offentlige system, som slet ikke er gearret til at varetage patienternes interesser på en måde, der sikrer værdighed og bibeholdelse af så mange interesser som det nu en gang er muligt at holde fast i i den nye situation.

Lotte Heises liv bliver derfor lagt dramatisk om, og hun kaster sig ud i et maratonløb mellem moderens behov, sønnernes behov, hendes eget job og eget liv og ikke mindst kampen med – eller måske snarere mod – myndighederne i arbejdet for at sikre sin mor en værdig tilværelse. De boligtilbud og den pleje, det offentlige i første omgang har at tilbyde, rækker i hvert fald hverken her eller der, så Lotte Heise tager sagen i egen hånd og lader sin mor flytte hjem til sig med alle de følelsesmæssige, personlige og ikke mindst logistiske udfordringer, dét giver.

Lotte Heise beskriver desværre alt for genkendeligt møderne med de arrogante og bedrevidende læger og kampen med visitationen og alle de mange rigide regelsæt, som alt for mange pårørende kender alt for godt. Men efter mere end tre år som samboende, får Inge Heise lykkeligvis en beskyttet bolig i Kløckershavn i Gentofte Kommune, hvor hun trives, og dermed får familien også en bedre trivsel.

Bogen er en stærk og gribende fortælling om, hvor vigtigt det er, at pårørende kæmper for deres kære, når de ikke selv er i stand til det, og samtidig fortæller den også hvor opslidende den kamp er, som hver dag kæmpes af pårørende landet over og hvor mange mure man kan løbe panden imod

undervejs. Historien har heldigvis en lykkelig slutning for Inge Heise og hendes familie – en slutning, man kunne ønske mange andre også kunne nå frem til!

Jeg sad med tårer i øjnene, mens jeg læste, både om kampen for det gode liv og også om Kløckershave, hvor jeg er så heldig, at min egen mor også har en tryk og god bolig, som hun trives i.